

Suositus perustuu kokonaiskertomukseen, jonka jäsenvaltiot ovat laatineet yhteenvetona yhteisön tasolla tehtyjen tarkastusten tuloksista iten kuin säädetään neuvoston direktiivin 95/53/EY 22 artiklassa ⁽¹⁾

(2002/C 77/07)

1. OIKEUSPERUSTA

Rehujen virallisen valvonnan järjestämistä koskevista periaatteista 25 päivänä lokakuuta 1995 annetun neuvoston direktiivin 95/53/EY ⁽²⁾ 22 artiklassa säädetään, että jäsenvaltiot laativat ohjelmat, joissa selvitetään kansalliset täytäntöönpanotoimet direktiivissä annetun tavoitteen toteuttamiseksi. Näissä ohjelmissa on otettava huomioon jäsenvaltioiden erityistilanteet ja erityisesti on täsmennettävä säännöllisesti tehtävien tarkastusten luonne ja tiheys.

Joka vuosi ennen 1 päivää huhtikuuta jäsenvaltiot toimittavat komissiolle kaikki tarpeelliset tiedot, jotka koskevat yllä mainittujen ohjelmien täytäntöönpanoa edellisenä vuonna ja joissa selvitetään:

- ohjelmien laatimisen perusteet,
- tehtyjen tarkastusten lukumäärä ja luonne,
- tarkastusten tulokset, erityisesti todettujen rikkomusten lukumäärä ja luonne,
- rikkomusten toteamisen yhteydessä suoritettut toimenpiteet.

Joka vuosi ennen 1 päivää lokakuuta komissio esittää yhteenvetona kokonaiskertomuksen yhteisön tasolla tehtyjen tarkastusten tuloksista, johon liitetään ehdotus suositukseksi seuraavan vuoden yhteensovitusta tarkastusohjelmasta.

2. MÄÄRITTELYPERUSTEET

Direktiivin 95/53/EY 22 artiklan tavoitteena on, että vuosittain saadaan yleiskuva yhteisön rehulainsäädännön noudattamisesta jäsenvaltioissa.

Näin pyritään edistämään sisämarkkinoiden toimivuutta ja takaamaan yhteisön lainsäädännön yhdenmukainen täytäntöönpano. Saatavat tiedot auttavat niin ikään tunnistamaan erityistilanteet tai yhteistä etua uhkaavat kriittiset kysymykset, jotka voivat vaatia yhteisön tasolla koordinoitua lähestymistapaa.

Sisämarkkinoiden kulmakivi on periaate, jonka mukaan vaatimusten mukaisuus taataan lähtöpaikkakunnalla, eikä määräraikassa niin muodoin tarvita järjestelmällisiä tarkastuksia. Tarkastusten suorittaminen määräraikassa on näet hankalam-

paa ja kalliimpaa. Tarkastuksia koskeva keskinäinen tiedottaminen onkin Euroopan unionin rakennustyön keskeinen tekijä.

Tätä taustaa vasten komissio esittää seuraavassa tiivistelmän jäsenvaltioiden vuonna 2000 suorittamista tarkastuksista tähän mennessä saatujen tietojen pohjalta.

3. TIIVISTELMÄ JÄSENVALTIOIDEN VUONNA 2000 SUORITAMISTA TARKASTUKSISTA

Kaikki jäsenvaltiot toimittivat kirjalliset tiedot vuonna 2000 toteutetuista tarkastusohjelmista, jotta voidaan taata yhteisön lainsäädännön noudattaminen rehualalla.

Osa jäsenvaltioista toimitti tiedot kuitenkin huhtikuussa 2001 umpeutuneen määräajan jälkeen, ja muutamat niistä antoivat vain ennakkotietoja. Vuodesta 1999, joka oli direktiivin 22 artiklan 2 kohdan ensimmäinen täytäntöönpanovuosi, tilanne on huomattavasti kohentunut, mutta se ei ole vielä tyydyttävä.

1. Useimmat jäsenvaltiot selvittivät havainnollisesti tarkastusohjelmien laatimisen perusteet.

Useimmat jäsenvaltiot sisällyttivät raportteihinsa tietoja tarkastusjärjestelmästä ja suunnittelivat toimintaansa tuotantoa, kauppaa ja kulutusta koskevien tilastojen sekä edellisen vuoden tarkastuksista saatujen tulosten pohjalta.

Eräissä jäsenvaltioissa yksityiskohtaisen valtakunnallisen tarkastusohjelman jokavuotista suunnittelua ei voida toteuttaa tehokkaasti alueellisten erojen vuoksi.

Yleisesti voidaan todeta, että mikäli raportissa annetaan perustilastoja, suunnitellun toiminnan ymmärtäminen on helpompaa.

2. Tietoja annettiin tehtyjen tarkastusten lukumäärästä ja luonteesta. Useimmat jäsenvaltiot käyttivät kaksinkertaista tarkastusjärjestelmää:

- rutiinomainaiset toiminnalliset tarkastukset tai tilintarkastukset, joiden kohteena ovat erityisesti tuotantolaitokset, missä viranomaiset valvovat tuotantoprosessia määrärajoin sellaisten kriteerien pohjalta, joita ei ole aina täsmällisesti määritelty mutta joissa otetaan huomioon tuotannon määrä,

⁽¹⁾ Komission suositus 2002/214/EY (EYVL L 70, 13.3.2002, s. 20).

⁽²⁾ EYVL L 265, 8.11.1995, s. 17.

— erityistarkastukset kansallisella tai yhteisön tasolla erikseen määriteltäviin kohteisiin ja huomion kiinnittäminen ennen kaikkea sellaisiin seikkoihin kuin Salmonella sp.-tartunta, lisäaineiden käyttö rehussa ja raskasmetallit.

Molempiin tarkastusmenetelmiin liittyy yleensä näytteiden otto ja analyysi.

3. Tietoja annettiin tarkastusten tuloksista, todettujen rikkomusten lukumäärästä ja luonteesta. Tietojen tulkinta on kuitenkin joskus hankalaa, sillä laiminlyöntien suhteellista merkitystä on vaikea arvioida.
4. Useimmat jäsenvaltiot ilmoittivat, mihin toimenpiteisiin oli ryhdytty, kun rikkomus oli havaittu. Hallinnollisten ja oikeudellisten seuraamusten lukumäärän lisäksi annettiin kuitenkin harvoin yksityiskohtaisia tietoja esimerkiksi korjaavien toimenpiteiden täytäntöönpanosta käytännön tasolla.

4. PÄÄTELMÄT

Toimitetut raportit ovat muodoltaan epäyhtenäiset, eikä suoritettujen toimenpiteiden perusteella ole mahdollista tehdä selkeitä päätelmiä aloilla, jotka vaativat koordinoitua toimintaa yhteisön tasolla. Näin ollen on tarpeen laatia asianmukainen raportointimalli hyväksyttäväksi direktiivin 95/53/EY 23 artiklan mukaisella tavalla.

Pysyvässä rehukomiteassa tällä välin käydyissä keskusteluissa kävi ilmi, että vuodeksi 2002 on syytä suositella tarkastusten suorittamista yhteisön tasolla erityisesti seuraavissa kohteissa:

- dioksiinit hivenaineissa ja mineraalipitoisissa rehuissa,
- raskasmetallit hivenaineissa ja mineraalipitoisissa rehuissa,
- mykotoksiinit rehuissa,
- jalostettujen eläinproteiinien käytön rajoitukset tarttuvien spongiformisten enkefalopatioiden torjumiseksi.

Sähköisen lisensoinnin laajentaminen tekstiili- ja vaateustuotteiden tuonnissa

(2002/C 77/08)

Tiettyjen kolmansista maista peräisin olevien tekstiilituotteiden tuontiin sovellettavasta yhteisestä menettelystä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3030/93 liitteessä III olevaan 1 artiklaan lisättiin 26 päivänä helmikuuta 2001 annetulla asetuksella (EY) N:o 391/2001 ⁽¹⁾ 3 kohta, jossa todetaan: ”Jos toimittajamaalla on yhteisön kanssa sähköistä luvanantoa koskeva hallinnollinen järjestely, tiedot voidaan toimittaa sähköisesti, mikä korvaa paperilla annettavan vientilisenssin”.

Sähköinen lisensointijärjestelmä on jo otettu käyttöön monien maiden kanssa 1 päivästä marraskuuta 2001 ⁽²⁾, 1 päivästä tammikuuta 2002 ⁽³⁾, ja 1 päivästä helmikuuta 2002 ⁽⁴⁾. Tämän jälkeen komissio on tehnyt tarvittavat järjestelyt seuraavien maiden kanssa: Kambodža, Malesia, Thaimaa ja Ukraina. Näiltä mailta ei enää 1 päivän huhtikuuta 2002 jälkeen vaadita vientilisenssin alkuperäiskappaleen esittämistä jäsenvaltioiden lisensointia myöntävien viranomaisten tuontilisenssejä varten vaan tuontilisenssit voidaan myöntää, kun jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset ovat saaneet toimittajina olevilta mailta tiedot sähköisessä muodossa ja komissio on vahvistanut, että vaaditut määrät ovat käytettävissä ja/tai että sähköinen lisenssi on voimassa. Toimittajina olevien kolmansien maiden toimivaltaiset viranomaiset voivat kuitenkin myöntää vientilisenssejä ja muita vastaavia asiakirjoja viralliset vientilisenssit mukaanluettuina, jos ne pitävät sitä hyödyllisenä toimijoiden liiketoimien helpottamiseksi.

Taloudellisia toimijoita kehoitetaan kääntymään kysymyksineen jäsenvaltioiden lisensointia myöntävien viranomaisten puoleen, joiden luettelo on julkaistu EYVL:ssä C 78, 18.3.2000, s. 2.

⁽¹⁾ EYVL L 58, 28.2.2001, s. 3.

⁽²⁾ EYVL C 308, 1.11.2001, s. 16 (Sri Lanka, Bosnia ja Hertsegovina, Kroatia ja Vietnam).

⁽³⁾ EYVL C 374, 29.12.2001, s. 58 (Venäjä, Nepal, Taiwan, Macao ja Filippiinit).

⁽⁴⁾ EYVL C 29, 1.2.2002, s. 5 (Intia, Etelä-Korea ja Laos).